

LBRIS | We know
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

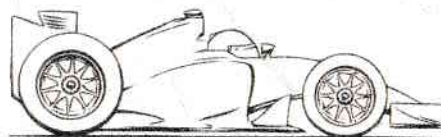
LAUREN ASHER

THROTTLED

SERIA IUBIRE PE CIRCUIT CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

PROLOG

Noah

ACUM DOI ANI

INSPIR ADÂNC, SAVURÂND MIROSUL DE CAUCIUC ȘI fum de eșapament înainte de a închide viziera căștii. Cu mâinile înmănușate, strâng volanul monopostului Bandini de Formula 1, degetele îmi tremură din pricina vibrațiilor motorului, iar inginerul de cursă îmi vorbește în cască. Mulțimea adunată la Marele Premiu din Abud Dhabi explodează de bucurie în timp ce echipa mea scoate încălzitoarele de anvelope. Calificarea cu succes de ieri m-a adus pe prima poziție și, câtă vreme nu o dau în bară, titlul de campion mondial va fi al meu.

Santiago Alatorre, un tânăr pilot care a intrat în Formula 1 în urmă cu doar un an, mi-a dat de furcă sezonul ăsta. Ne-am luptat tot anul, concurând pentru titlul de campion mondial.

Ori de câte ori îl înving și câștig puncte pentru campionat, are o revenire spectaculoasă și a transformat cu succes cursa din seara asta într-una de baraj.

Niciun pic de presiune.

Mă uit câteva minute la lună, până când se împrăștie toată lumea de pe pistă. Unul câte unul, semafoarele roșii se aprind deasupra mea, strălucind pe capota lucioasă, vopsită în roșu.

Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu.

Fanii așteaptă tăcuți în timp ce respir adânc, ca să-mi potolesc bătăile inimii.

Luminile se sting, dând astfel startul cursei pentru Marele Premiu. Calc pe accelerație, iar mașina o ia la goană înainte să frânez la prima curbă. Cauciucurile alunecă pe asfalt, și aud scrâșnetele celorlalți piloți din spatele meu. Dar eu nu văd decât înainte când sunt pe pistă. Suntem doar eu și mașina.

— Noah, vreau să știi că Liam Zander e în spatele tău, urmat de Jax Kingston și Santiago Alatorre. Menține ritmul și ai grijă la viraje!

Vocea șefului de echipă ajunge în cască prin radio.

Îmi apăr poziția, împiedicându-i pe ceilalți să mă depășească în viraje. Zumzetul motorului mă umple de emoție în timp ce gonesc pe o porțiune dreaptă cu peste 320 km/h. Fanii urlă când trec pe lângă ei. Calc frâna cu câteva secunde înainte de un nou viraj, iar cauciucurile moi scrâșnesc pe asfalt. O adevărată muzică pentru urechile mele!

Primele ture ale cursei se desfășoară fără probleme. Adrenalina îmi cuprinde tot corpul când mașina lui Liam se lipește de a mea într-o curbă, iar vopseaua gri-oțel, ușor de recunoscut, lucește sub reflectoarele puternice care luminează pista. Motorul lui huruie. Fac o manevră riscantă,

apăsând frâna cu câteva secunde mai târziu decât se recomandă într-o curbă. Fibra de sticlă tremură când cauciucurile de pe partea dreaptă se ridică de pe asfalt și se trântesc la loc. Liam se retrage fiindcă nu poate să mă depășească, iar mașina mea țâșnește înainte.

Inginerul de cursă vorbește în cască.

— A fost un viraj periculos. Relaxează-te! Mai ai 52 de ture. N-ai de ce s-o faci pe grozavul.

Sfatul lui mă face să chicotesc. După un sezon dificil în care m-am luptat cu Liam, Santiago și Jax, mai am o singură cursă de Grand Prix și câștig campionatul mondial.

Din fericire, eu și coechipierul meu am obținut deja suficiente puncte ca să ne asigurăm că Bandini câștigă Campionatul Mondial al Constructorilor, deși nu voi fi mulțumit până nu câștig ambele titluri ale sezonului.

— Santiago i-a luat fața lui Liam la ultimul viraj. Nu-l subestima. Vrea să câștige! se aude din nou prin stație.

Vorbeam de lup! Mașina de un albastru-regal a lui Santiago apare în oglinda mea laterală. Clatin din cap când fac încă un viraj. Se poartă ca un rahat cu ochi care încearcă prea mult să se dea mare, în strădania lui de a-și face un nume în cadrul echipei și pe circuitul de Formula 1. Este destul de bun pentru un novice, dar și-a asumat prea multe riscuri în timpul sezonului, așa că ezit să-l las să se apropie.

Nenorocitul vine chiar în dreptul aripii mele din spate, scurtând distanța dintre monoposturi – ceea ce nu e tocmai sigur pentru curbele strânse care se apropie. Inima îmi bate cu putere. Strâng mâinile pe volan și respir adânc de câteva ori. Inspir, expir – prostii ca la yoga. Nu cedez prima poziție, fiindcă nu mă interesează să-l las pe Santiago să mă depășească. Asfaltul cenușiu zboară pe lângă mine. Pe următoarea porțiune dreaptă, Santiago vine lângă, iar cauciucurile aproape ni se ating. Sunt la doar câțiva centimetri distanță.

Ambele motoare se turează când călcăm accelerația la maximum. Revin pe prima poziție la următorul viraj, iar aripa din față o ia ușor înaintea aripii lui.

Băga-mi-aș!

În loc ca Santiago să frâneze, accelerează. *Idiot nenorocit!*

Totul se petrece cu încetinitorul, ca într-un film, cadru cu cadru. Eu, un spectator neputincios. Șeful echipei Bandini îmi strigă în ureche să mă retrag, dar scrâșnetul metalic îmi spune că e prea târziu.

Mașina lui Santiago o zgârie pe a mea la 300 km/h, o lovitură catastrofică din care n-am cum să-mi revin. Înjur în timp ce roțile se ridică de pe asfalt și plutesc prin aer, zburând înainte de a mă prăbuși pe pistă.

Monopostul meu se răstoarnă de două ori și alunecă pe asfalt, văd scânteii în jurul capului și betonul se apropie cu repeziciune. Slavă Domnului că există haloul de protecție! Sunetul strident al oțelului îmi chinuie urechile până se oprește mașina. Respirații întretăiate îmi scapă din plămâni, ieșind pe gâtul încordat.

— Noah, ești OK? Crezi că ești rănit? Ajutoarele sunt pe drum.

— Nu sunt rănit. Nenorocitul ăla m-a lovit și m-a răsturnat ca pe o afurisită de mașinuță electrică!

Nesăbuița lui Santiago mă umple de nervi. Am de gând să-l pocnesc de cum intră în sala de așteptare după cursă. Am să-i șterg zâmbetul acela de băiețel frumos de pe față.

Pot să-mi iau adio de la campionat. Și totul din cauza lui Santiago și a prostiei lui, după ce a făcut o manevră pe care n-ar fi trebuit să o facă doar ca să câștige câteva secunde. Al dracului de neglijent! Mi se întunecă mințile în timp ce adrenalina îmi părăsește corpul și cedez în fața durerii.

— Să te fut, Santiago! Bucură-te de titlul de campion mondial de Formula 1, fiindcă e și ultimul!

Puțin îmi pasă că mă aude echipa prin stație. Să știe și el, și fani că-l urăsc de moarte. Nu are decât să facă pe grozavul acum, dar am eu ac de cojocul lui. Ticălosul ăla a început un război pe care nu poate să-l câștige.

Puncte negre îmi înceteșează vederea. Combinația dintre răsturnare și cele două lovituri a fost prea mult pentru corpul meu. Sunt neputincios, în timp ce echipa de siguranță încearcă să întoarcă mașina în poziția firească, așa că fierb în propriul suc toxic și lovesc cu mâinile în volan în timp ce inima îmi bate cu putere.

Mormăi când echipa medicală verifică dacă sunt rănit. După o perioadă extrem de lungă în care mă pipăie și mă împung, primesc undă verde fiindcă nu e nimic de raportat în afară de un orgoliu rănit și tensiunea uriașă.

Mai târziu, când sunt condus înapoi la încăperile echipei Bandini, trec pe lângă echipa de la standuri ca să evit amabilitățile sau bătăile prefăcute pe spate în timp ce mi se spune că totul va fi bine. Nu vreau să aud pe nimeni spunând că am să câștig campionatul anul viitor.

Urc câte două trepte odată până în camera mea, pregătit pentru cine mă așteaptă dincolo de ușă. Plămânii îmi iau foc după o respirație adâncă. Futu-i, mai bine aș fi zis zece respirații, inspiră, expiră, iar ritmul reușește în sfârșit să mă calmeze.

Deschid ușa și găsesc două persoane pe care aș prefera să nu le văd prea curând. Adică nu în următorii plus/minus 10 ani. Tata se plimbă de colo-colo prin apartamentul micuț. Umerii lui lați domină spațiul, iar pieptul i se umflă și coboară în ritmul pașilor. Părul brunet e ciufulit de data asta, și mijeste la mine ochii albaștri și pătrunzători. Scumpa de maică-mea șade pe canapeaua gri. Ochii ei reci nu privesc în

ai mei, ci se fixează asupra unghiilor. Are părul blond perfect coafat și se sprijină de perne ca fotomodelul care a fost cândva. Din fericire pentru ea, și-a înfipt ghearele în tata și a înhățat premiul suprem al unui copil cu un pilot celebru de F1. A tras lozul cel mare al ADN-ului cu un fiu care rivalizează cu bărbatul cu care s-a măritat.

Ce mai familie, nu? Un trecut distrus și încrâncenat, plin de aniversări ratate, sărbători nesărbătorite și tribune goale la cele mai multe curse de Formula 1. Singurul motiv pentru care au participat amândoi la acest Grand Prix a fost că tata voia să depene amintiri, iar mama să se laude prietenelor ei cu ce viață incredibilă duce o femeie care a dat naștere unui pilot-vedetă. Niciunul nu a venit pentru mine.

— Ce dracu' a fost asta?

Vocea tatei îmi zgârie pielea ca un cuțit. Ochii lui apropiți mă străpung, căutând un semn de slăbiciune. Are permanent o mutră sictirită, cu riduri care îi acoperă pielea delicată din jurul ochilor. Din nefericire pentru mine, seamănă cu el. Am părul brunet și ondulat, ochii albaștri care rivalizează cu Marea Caraibilor și o înălțime care îi poate ține piept.

Pun mâna pe costumul de pilot.

— Fir-ar să fie! Cineva mi-a spus că pilotez pentru o echipă de F1, dar poate n-ar fi trebuit să-l cred.

— Iar mie mi-a spus cineva că trebuia să fii campion mondial anul ăsta, dar poate că nici eu n-ar fi trebuit să-l cred! îmi răspunde răstit vocea tatei.

A, iată vipera pe care o cunoaștem și o urâm cu toții! Vedeți voi, o fi tata o legendă în comunitatea F1, dar pentru mine e un șarpe ieșit din hăurile iadului. Unul trimis de diavolul însuși. Un om veninos care nu face decât să mă certe, finanțându-mi cariera cu bonusul minunat de a mă pune la pământ ori de câte ori are ocazia. Dar, în fața tuturor, se poartă ca un tată devotat care mă susține, financiar și emoțional, în

cariera de pilot. Ar putea câștiga un premiu Oscar pentru cel mai mare măgar într-un rol secundar.

— Te temi că am să câștig mai mult de trei titluri, ca tine? Credeam că o să te bucuri dacă vezi că rămân în umbra ta, încercând la nesfârșit să-l prind din urmă pe *legendarul* Nicholas Slade.

Am vocea încărcată de scârbă.

Tata scurtează distanța dintre noi și mă înșfacă, exact ca în vremurile bune. Strânge în pumni costumul meu de pilot, iar ochii lui abia maschează furia care clocotește în interior. Îmi dau seama că nu știe dacă să mă lovească sau să se certe cu mine.

Îmi dau ochii peste cap, simulând indiferența, deși inima îmi bate cu repeziciune în piept.

— Ești atât de previzibil, încât mă plictisești. Ce-ai de gând să faci? Să mă plesnești ca să-mi aduci amintești ce nenorocit ești? Îl întreb cu voce fermă.

Eu și tata avem un trecut tumultuos, în cel mai bun caz. Primii trei ani din viața mea au fost distractivi, dar, de îndată ce am început kartingul, s-a terminat joaca. Ce ironic că cei mai buni ani din viața mea au devenit cei mai răi! A dispărut tatăl care mă ducea în parc să mă plimb cu bicicleta sau să jucăm fotbal. În fiecare an, era din ce în ce mai rău fiindcă eu nu voiam decât să-i fac pe plac, străduindu-mă să devin unul dintre cei mai buni piloți de karturi. Pe urmă, am ajuns în etapele Formula 1, căutând să-i câștig dragostea și aprobarea pe socoteala copilăriei mele. Eram disperat după orice ar fi pus capăt ritualurilor lui private. Fanii nu mă cunosc cum sunt în realitate și n-au habar nici de tâmpeniile pe care le suportam ca să-l impresionez pe tata, adică bățiile săptămânale pe care le primeam dacă nu obțineam primul loc. Fundul meu n-a văzut încă o curea care să-i placă.

Palmele au devenit pumni, care s-au transformat în bi-ciuii verbale atunci când am ajuns la fel de înalt ca el. Tata mi-a furat copilăria cu prețul sufletului meu. Ca să supraviețuiești celor mai răi, ajungi în cele din urmă asemenea lor.

Mă uit în ochii tatei și îl privesc pe monstrul care m-a creat. I s-a îndeplinit dorința. Ca să-i fac pe plac și să mă protejez, am devenit tot ceea ce reprezintă el, mai puțin palmele date altora. Sunt un ticălos cu ziduri mai înalte decât nenorocitul de Mare Canion.

Tata se uită urât la mine și scuipă cuvintele printre dinți.

— Am pierdut mii din cauza manifestării tale penibile de acolo. Felicitări pentru locul al doilea! Mă întreb cum o fi să-ți iei adio de la un an întreg din viața ta. Nu poți trăi în umbra mea pentru că nu meriți să respiri același aer ca al meu.

Furia lui nu o deranjează pe mama, care stă pe loc și ne privește, cu ochii reci și morți, care se potrivesc de minune cu personalitatea ei. E doar o risipă inutilă de spațiu care joacă rolul de mamă doar când îi convine. Alege să privească în altă parte de fiecare dată când iese așa cum vrea el, iar indiferența i se citește în ochii goi. Sincer să fiu, aș și uita că vorbește dacă nu m-ar suna să-mi ceară bilete exclusive și permise de intrare în culise.

— Atunci ar trebui să te dai la o parte. Nu vrei să stai aproape de mine pentru că am auzit că e contagios să fii perdant.

Îl apuc de mâini și-l împing naibii la o parte. Nu se dă înapoi, privindu-mă în ochi cu dispreț.

— Ai fost o dezamăgire încă de când te-ai născut. Ai ajuns atât de departe doar datorită mie și investițiilor mele, fiindcă nimeni altcineva n-ar fi sponsorizat un amărât ca tine. Un puști încrezut care se dădea în spectacol, prefăcându-se dur când tu de fapt plângeai noaptea cu nasul în pernă

din cauză că nu te iubea mămica și te bătea tătucul în fiecare săptămână.

Ridic din umeri, sperând să par nepăsător. În interior, sângele îmi clocotește, iar furia mi se ridică pe șira spinării, sperând la o bătaie – o moștenire genetică nefericită din partea acestui om.

— La naiba, tată, îmi pare rău! Ai vrea să-ți ștergi lacrimile cu vreo două bancnote de o sută? Ce dezamăgire să crești pe cineva care are deja trei titluri de campion mondial!

— Dezamăgirea nu a fost să te cresc. Ci să văd ce bărbat jalnic ai ajuns. Bucură-te de parada pentru locul al doilea. Știu că a trecut ceva timp pentru mine, dar am auzit că priveliștea de pe primul loc pe podium e cea mai bună.

Îmi aruncă un zâmbet malefic și pleacă.

Șab mat, la naiba!